

Gazze: 125 Yıllık Bir Yok Etme Gündeminin Doruk Noktası

Gazze'deki soykırım 7 Ekim 2023'te başlamadı ve tek bir şiddet eylemine tepki olarak da ortaya çıkmadı. Bu, **125 yıllık açıkça yok etme hedefiyle tasarlanmış bir siyasi projenin doruk noktasıdır**: Filistin topraklarını ele geçirmek, yerli halkını silmek ve onların yerine yerleşimci bir nüfus yerleştirmek. Avrupa'daki ırkçıların kullandığı ve en azından atalara dayalı bağlar iddia eden "Reconquista" retoriğinden farklı olarak, bu bir *yeniden* fetih değildir. Bu, yerinden etmek istedikleri halkın varlığını inkar üzerine inşa edilmiş, dışarıdan gelenler tarafından gerçekleştirilen bir fetihtir.

1897'deki Birinci Siyonist Kongresi'nden nesiller boyu İsrail liderlerinin açıklamalarına kadar – Golda Meir'in "Filistin halkı diye bir şey yoktur" iddiası, Yosef Weitz'in "Tek çözüm, Arapsız bir Filistin" ısrarı, Raphael Eitan'ın Filistinlileri "şişedeki hamamböcekleri" olarak nitelendirmesi – ideolojik çekirdek hiç değişmedi. Amaç her zaman *Eretz Israel Hashlema*, yani nehirden denize kadar "Tam İsrail Toprağı"nı, yerli nüfusundan arındırılmış bir şekilde elde etmek oldu.

Sahadaki Asimetri: Yalnızca Adıyla Savaş

İsrail, Gazze'deki eylemlerini "savaş" olarak çerçeveleyiyor, ancak bu bir çarpıtma. Uluslararası hukuka göre savaş, iki nispeten karşılaştırılabilir askeri güç arasındaki bir çatışmayı varsayar. Gazze'de böyle bir şey yok. Ortaya çıkan şey bir savaş değil, dünyanın en gelişmiş ordularından biri – ABD, İngiltere ve Almanya tarafından desteklenen – tarafından kuşatılmış bir sivil nüfusa karşı tek taraflı bir saldırıdır.

3 Mart 2025'ten bu yana İsrail, Gazze'ye **tam bir kuşatma** uyguladı: *yiyecek yok, su yok, ilaç yok, yakıt yok*. Entegre Gıda Güvenliği Aşama Sınıflandırması (IPC), **5. aşama kıtlık** – en felaket seviye – ilan etti ve çocuklar her gün açlıktan ölüyor. Hastaneler harabeye döndü, evlerin %90'ı yıkıldı ve Ekim 2023'ten bu yana **60.000'den fazla Filistinli öldürüldü**, çoğu kadın ve çocuk.

Bu orantılılık değil; bu **yok etme** – toplu cezalandırmayı, sivilleri hedef almayı ve açlığı savaş silahı olarak kullanmayı yasaklayan Cenevre Sözleşmeleri'nin doğrudan ihlalidir.

Anlatıdaki Asimetri: Hikâyeyi Kontrol Etme

Katliam, hakikate karşı bir savaşla yansıtılıyor. İsrail'in askeri istihbarat birimi 8200, AIPAC, ADL, AJC ve UN Watch gibi Batılı lobi grupları ve BBC'nin uzun süreli Ortadoğu editörleri gibi medya bekçileri, on yıllardır anlatıyı şekillendirdi.

Gazze'deki gazeteciler yalnızca tali hasar değil – **sistematik olarak hedef alınıyorlar**. Ekim 2023'ten bu yana en az 242 kişi öldürüldü, bu, kaydedilen tarihteki en yüksek gazeteci ölüm oranı. Yabancı basının Gazze'ye girişi büyük ölçüde engellenmişken, İsrail dış dünyanın yıkımı gördüğü merceği kontrol ediyor. Filistin kaynaklarından gelen rakamlar " Hamas propagandası" olarak reddediliyor, İsrail ordusunun açıklamaları ise gerçekmiş gibi rapor ediliyor, bu da katliamın boyutunu ve niyetini silen sahte bir denge yaratıyor.

26 Temmuz 2025'teki *Handala* olayı sembolik bir örnektir. Doktorlar, milletvekilleri, gazeteciler ve aç çocuklar için bebek maması taşıyan Norveç bayraklı bir insani yardım gemisi, **uluslararası sularda** İsrail güçleri tarafından kaçırıldı – UNCLOS Madde 101'e göre açık bir devlet korsanlığı eylemi. Yardım ele geçirildi, yolcular gözaltına alındı ve kıtlık devam etti. Bu güvenlik meselesi değildi. Bu, tanıkları susturmak ve kuşatmanın kesintisiz devam etmesini sağlamaktı.

Kurumlardaki Asimetri: Dokunulmazlık Kalkanı

Böylesi vahşetleri dizginlemek için tasarlanmış uluslararası hukuk sistemi bile altüst edildi. **ABD, veto yetkisini** BM Güvenlik Konseyi'nde kullanarak İsrail'i kınayan neredeyse her türlü kararı engelliyor, bu organı felce uğrattırıyor ve İsrail'i yaptırımlardan veya uygulamadan koruyor.

Bu kurumsal koruma, **açık siyasi ele geçirme** ile güçlendiriliyor. 6 Kasım 2024'te AIPAC, sosyal medyada **desteklediği 190 adayın** ABD Kongre seçimlerini kazandığını – hem Demokratlar hem Cumhuriyetçiler – övünerek "ABD-İsrail ilişkilerine yönelik iki partili desteği güçlendirmek" için çalıştığını belirtti. Bu bir komplo teorisi değil; bizzat lobi tarafından kutlanan kamu kayıdır. Sonuç, düzenli olarak milyarlarca askeri yardımı onaylayan, ICJ kararlarını görmezden gelen ve İsrail'e uluslararası hukukun en temel şartlarını bile dayatmayı reddeden bir Kongre'dir.

Uluslararası Ceza Mahkemesi (ICC) ve Uluslararası Adalet Divanı (ICJ), İsrail'e Gazze'ye insani yardım girişine izin vermesini emreden geçici önlemler yayınladı. İsrail bunları sonuçsuz bir şekilde görmezden geldi. ICC Savcısı Karim Khan, bir karalama kampanyasıyla karşılaştı ve izne çıkmak zorunda kaldı; vekilleri, mevcut kuşatmanın arkasındaki İsrail liderleri için tutuklama emri peşine düşmedi. İsrail'i eleştiren birkaç ICC yargıcı ve BM yetkilisi, ABD tarafından yaptırıma uğradı. Bu, sistemin bir başarısızlığı değil – bu, bir devleti sorumluluktan koruyan sistemdir.

Sözlü İnkâr'dan Fiziksel Silmeye

Bir asırdan fazla bir süredir, Siyonist liderler Filistinlilerin varlığını **sözlü olarak inkar etmeyi**, sahadaki **fiziksel silme** ile birleştirdi. Sloganlar değişmiş olabilir – "halksız bir toprak için topraksız bir halk"tan "İsrail'in kendini savunma hakkı var"a – ancak hedef değişmedi. Her savaş, katliam ve yerinden etme, alınan bir başka "parça" toprak, Filistinliler olmadan bir Filistin'e doğru bir başka adımdı.

1924'te Jacob Israël de Haan'ın Siyonizm'e karşı çıktığı için öldürülmesinden, 1948'deki Deir Yassin katliamına, 1982'deki Sabra ve Şatila katliamına, 2001'de Gazze

havalimanının yıkılmasına ve 21. yüzyılda Gazze'ye yönelik tekrarlanan büyük çaplı saldırılara kadar, İsrail, bölgesel hırslarını gerçekleştirmek için **her türlü aracı** – terörizm, etnik temizlik, kuşatma savaşı – kullanacağını gösterdi.

Sonuç: Gazze'deki Son Oyun

Bugün Gazze'de olanlar, İsrail tarihinden bir sapma değil – onun mantıksal sonucudur. 1897'de Basel'de tasarlanan **yok etme gündemi**, on yıllarca süren insanlıktan çıkarma retoriği ve sistemik şiddet yoluyla sürdürüldü ve en küstah aşamasına ulaştı.

Gazze bir savaş alanı değil. Bir devletin, tüm dünyanın gözleri önünde soykırım yapıp yapamayacağını ve gerçek sonuçlarla karşılaşmayacağını test eden bir deneme alanıdır – kanıt eksikliğinden dolayı değil, anlatıları ele geçirdiği, kurumları felce uğrattığı ve dünyanın en güçlü yasama organının sadakatini sağladığı için.

Eğer dünya buna izin verirse, mesaj açıktır: **uluslararası hukuk isteğe bağlıdır, insan hakları pazarlık edilebilir ve soykırım, doğru yerlerde doğru arkadaşlarınız olduğu sürece kendini savunma olarak yeniden markalaştırılabilir.**